

L'ALT EMPORDÀ

Text > JOAN FERRERÓS

Perdre el tren | Pel que fa al ferrocarril que va arribar a la capital alt-empordanesa el 1877, no es diu gran cosa del tram entre Figueres-Girona i Barcelona. En canvi, del que tothom parla és del trajecte Figueres-Portbou (i Cervera i el Rosselló). Uns volen traslladar l'estació figuerenca actual del centre al costat de l'altra, la del TGV, tocant a Vilafant. Es tractaria d'una obra descomunal: quilòmetres de via nova, estació nova, expropiacions, moviment de terres..., a més d'un impacte ambiental i l'especulació urbanística sobre l'espai alliberat. Uns altres, en canvi, la volen allà on és: són la CUP, que en aquestes municipals ha demanat «no perdre el tren», en el mateix sentit que expressen Defensem el Tren de l'Empordà, l'Associació per a la Promoció del Transport Públic, la IAEDEN - Salvem l'Empordà i alguns veïns dels pobles per on passa. «Volem l'estació de Figueres on és ara i amb les vies soterrades», reclamen, perquè no té impacte negatiu i la solució és barata i ràpida. El soterrament en trinxera permetria eliminar els passos a nivell, mantindria la proximitat amb l'usuari i —això es diu poc— no posa en perill la continuïtat del tram Figueres-Portbou. I és que la primera opció és tan cara que qui mana podria decantar-se per suprimir l'esmentat tram i que els usuaris de Renfe de Portbou, Colera, Llançà, Vilajuïga... acabessin pujant a un servei d'autobusos que podria substituir les vies.

Incendi i mitjans | Els mitjans de comunicació públics catalans (TV3 i Catalunya Ràdio) han parlat molt d'aquest foc que, provinent de la Catalunya del Nord i atiat per la tramuntana, ha cremat prop de mil hectàrees a un costat i a l'altre de la frontera. Una frontera que, a efectes civils, idiomàtics, nacionals... s'havia de difuminar, però que s'ha difuminat ben poc. Deixem estar el que tothom ja sap perquè s'ha dit molt: la climatologia en contra, el treball dels bombers i els mitjans aeris, els desallotjats de casa i els refugiats en edificis públics, etc. Només

farem notar que els mitjans esmentats han repetit insistentment la distinció entre França i Catalunya (de vegades Espanya) quan contrastaven Cervera i Portbou, o quan distingien el Rosselló de l'Empordà. Sembla que els professionals d'aquests mitjans «nostres», pagats amb els impostos de tots, ignoren que Cervera i el Rosselló també formen part de Catalunya (o segueixen directrius).

Cotorra argentina | A l'Empordà nord cohabitarem amb cinc-cents exemplars d'aquesta voladora, que fa uns nius d'uns setanta quilos de pes. Els fan als arbres, fanals, antenes, edificis... i, si bufa la tramuntana, els pot fer caure a damunt del cap d'algú, a banda que fan malbé les coses —infraestructures, que se sol dir. La cotorra argentina, que s'alimenta de vegetals, va arribar a la Península fa mig segle per Barcelona, i després s'ha escampat per la comarca (Figueres i molts pobles), segurament arribades amb la impedimenta dels usuaris capitalins de segones residències de cap de setmana o estivals. Es consideren una plaga, i algun organisme públic s'haurà d'ocupar d'aquests simpàtics cridaners alats.

>> Un exemplar de cotorra argentina. (Foto: RÀDIO L'ESCALA)

EL BAIX EMPORDÀ

Text > PURI ABARCA

El Museu del Suro i la gent gran
El Museu del Suro de Palafrugell duu a terme un conjunt de tallers artístics i culturals a les residències de gent gran i centres de dia en el marc del programa Apropa, que té com a objectiu acostar la cultura a les persones en

situació de vulnerabilitat. El Museu ha creat tallers de memòria dissenyats especialment per a persones amb dependència que tenen restringida la mobilitat, i també per a afectats d'Alzheimer o altres demències. Un taller que ja s'ha provat amb grups de la residència de la Fundació Palafrugell Gent Gran i del Asil Nostra Senyora de Montserrat, a la mateixa població. Es tracta de treballar els processos cognitius a través d'un diàleg relaxat i dirigit. La mediatra presenta propostes de la col·lecció del museu amb l'objectiu d'iniciar converses sobre records de la vida quotidiana, mitjançant objectes, imatges de l'entorn urbà i natural, audiovisuals, un espai de música, elements tàctils i sensorials o fotografies d'oficis antics i la indústria. Una iniciativa que es farà extensible a tots els centres de gent gran de les comarques gironines que hi estiguin interessats. Recordem que la gent que està en aquests centres pertany encara a la societat i acostar-los a un àmbit, la cultura, que se sol deixar de banda quan s'ingressa en una institució així, no és tan sols una bona pràctica, sinó que és una acció lloable i molt encertada. Tant de bo hi hagués més iniciatives d'aquest tipus perquè els centres de gent gran no fossin llocs per anar a passar el temps que ens quedi en aquest món, sinó més aviat espais on començar una etapa diferent de la vida.

Rodoreda i Romanyà | L'Editorial Trípede, en col·laboració amb l'Ajuntament de Santa Cristina d'Aro, ha estrenat enguany el Premi Literari Romanyà, coincidint amb el quarantè aniversari de la mort de Mercè Rodoreda (1908-1983). L'objectiu del certamen és, segons els organitzadors, «potenciar el conreu de la poesia en

>> Escultura situada a la tomba de Mercè Rodoreda, al cementiri de Romanyà de la Selva. (Foto: AJUNTAMENT DE SANTA CRISTINA D'ARO)

català i els seus poetes com una clara manifestació literària que aporta valor a la cultura catalana». Durant els seus darrers onze anys de vida i després d'un periple de dècades a l'exili, l'escriptora va residir a Romanyà de la Selva, a les Gavarres (terme de Santa Cristina d'Aro), on va enllestir algunes obres, com ara *Quanta, quanta guerra...* o *Mirall trencat*. L'autora de *La plaça del Diamant* i *Aloma* ha estat considerada l'escriptora de llengua catalana contemporània més influent, i el 1980 va rebre el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Aquest i Premi Literari Romanyà, el va guanyar Mercè Duran Antolí amb el poemari *Itineràncies*, una reflexió sobre el nostre pas per la vida. Un tema que enllaça de ple amb les nombroses experiències i canvis que va viure Rodoreda al llarg de la seva existència, des que va néixer en una petita torre del carrer de Sant Antoni, a Sant Gervasi (Barcelona), fins al seu establiment a Romanyà, passant per una ferma educació literària durant la joventut i un llarg exili (1939-1972) a diferents ciutats de França.

LA CERDANYA

Text i foto > SANDRA ADAM AUGER

El joc del Transpirinenc | Un tauler, unes cartes, un dau i quatre fitxes és tot el que necessitem per viatjar, aprendre i descobrir la Cerdanya amb el joc del Transpirinenc. Es tracta d'un joc de taula lúdic, com el joc de l'oca, i intel·lectual, com el Trivial Pursuit, ideat per Dolors Picas, Anna Montané i Montse Carrillo i impulsat des de l'Institut d'Estudis Ceretans amb l'objectiu de difondre la història de la comarca. És un joc familiar ple d'obstacles en què el nivell de les preguntes es pot adaptar entre bàsic i avançat per descobrir, tot divertint-nos, el màxim de curiositats sobre la vall cerdana.

La idea és bona, però en comptes de dir-se el joc del Transpirinenc s'hauria d'haver dit el joc de l'R3, ja que com a Transpirinenc s'entén el tram que va de Ripoll fins a Acs i en el joc, cada casella correspon a una parada entre l'Hospitalet de Llobregat i la Tor de Querol. Per tant, les estacions de la Garriga, Balenyà o Torelló, per esmen-

>> El joc del Transpirinenc es pot comprar a les llibreries i botigues de joguines de la comarca.

tar-ne algunes, no tenen res a veure amb les parades de la línia del Transpirinenc, que s'inaugurà l'any 1922 en el seu tram de Ripoll a Puigcerdà i l'any 1926 entre Ripoll i Acs.

Un local social per a Das | Fins ara, l'únic municipi de la Cerdanya que no tenia local social era Das. Els actes se celebraven a l'interior de la Casa del Comú, un edifici preciós construït l'any 1892 fruit de la donació de Rosend Arús. Amb la fresca, la sala de plens s'omplia ràpidament; quan feia bo, la terrassa feia d'escenari mentre el públic seia al jardí, davant l'escalinata. Tot plegat tenia un aire solemne, però és ben cert que de vegades resultava incòmode per la limitació de la capacitat o els inconvenients de fer actes a l'exterior. A l'estiu, també s'havien celebrat actes al voltant del safareig, un lloc amb una certa màgia, però també incòmode per a algunes manifestacions artístiques. A més, sovint la meteorologia feia que els actes acabessin celebrant-se a dins la Casa del Comú.

Ara sí, aquesta primavera s'ha inaugurat el nou local social de Das, a tocar de la Casa del Comú i davant la zona

esportiva. Un espai polivalent que permetrà acollir activitats de tota mena, desenvolupar projectes nous destinats a la cohesió social i guanyar en comodat.

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

Regulació de l'accés motoritzat a Sadernes | Fins al 15 de desembre hi haurà una regulació de l'accés motoritzat a la pista de Sadernes que porta a les valls de Riu, de Sant Aniol d'Aguja i a altres indrets de l'Alta Garrotxa, destinació de molts excursionistes, ja que és una zona amb una gran bellesa, tant paisatgística com monumental, amb moltes esglésies romàniques. Cada vegada hi ha més visitants per aquests paratges, de manera que el turisme es desestacionalitza i cal regular l'accés d'una pista estreta i en alguns llocs amb precipicis de consideració, així com evitar la sobrefreqüentació de visitants en un espai natural vulnerable. Cal fer reserva prèvia per aparcar a Sadernes, en la qual s'informa de les normes per garantir-hi la seguretat.

Un fuster del segle XVIII | Se saben els noms de ben pocs artesans de segles passats, però un fuster olotí va signar alguns dels seus mobles, un fet inèdit l'any 1765, que és la data que figura en un calaix d'un lligador, un moble molt espectacular i ben decorat. Juntament amb l'any, hi figura el nom del creador, Joan Llor. A partir d'aquesta informació

>> Imatge de l'exposició «Joan Llor. Mestre fuster d'Olot (1742-1805)». (Foto: MUSEU DE LA GARROTXA)

cròniques

del nom i la data, s'ha fet una recerca i han aparegut altres mobles, alguns signats i datats. N'hi ha d'altres que no hi estan, però se'n dedueix l'autor pel treball refinat dels arabescs platejats, que eren fets amb una amalgama de mercuri i estany. Una exposició al Museu de la Garrotxa que acaba el 15 d'agost en dona a conèixer el taller, i s'hi exposen una dotzena de peces, com ara calaixeres, un escriptori, un guarda-roba i el lligador, que són peces de museu. A la mostra també es repassa la seva clientela i, a més, es posa èmfasi en el medi ambient i la importància de la fusta.

Es volen revitalitzar els oficis relacionats amb la pedra | Hi ha una sèrie d'oficis que pateixen una greu crisi per falta de relleu generacional. En aquests moments, només queden quatre picapedrers a Castellfollit de la Roca, un poble amb una llarga tradició d'aquest ofici, on hi havia hagut cinc pedreres que donaven feina a gairebé mig municipi durant una gran part del segle xx. Per continuar difonent la feina que es feia abans al poble, se celebra des de fa vuit anys la Fira dels Picapedrers, a la qual també s'ha aplegat el Gremi de Margers de Catalunya. Actualment, arreu del país hi ha demanda de bons picapedrers, així com de professionals que treballin la pedra seca.

El reivindicat polígon de Llongafolia | Fa molts anys que la població de Sant Feliu de Pallerols vol reforçar la seva activitat econòmica, i això serà una realitat al pla de Llongafolia, uns terrenys públics de més de vuit hectàrees on s'instal·laran diferents empreses interessades. El calendari previst és que les obres hi comencin a l'estiu i s'enllesteixin a mitjan tardor. Serà un impuls econòmic important per a la zona, sense oblidar la preservació de l'espai natural, com preveu el projecte d'urbanització de l'entorn.

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Projectes volguts i no volguts | Que sí. Que de coses, al Gironès, n'han passat, aquestes setmanes. Però què voleu que us n'expliqui, si ara el tema impor-

tant és la classe política, que està encantada amb els resultats electorals, com estan els nens el matí de Reis amb els regals... Però va, fem un petit recordatori d'allò que es coïa abans de tançar aquest escrit.

Ens diuen que tornarem a tenir biblioteca a la Casa de Cultura (ja fa deu anys que l'enyorem) cap a finals de 2025. Ja és molt que la cosa tingui data. Caldrà veure quina serà la reforma que s'hi farà, i si mantindrà aquella atmosfera de tota la vida, en la qual compartien lectura persones grans al costat del jovent que hi anava a lligar entre consulta i consulta bibliogràfica.

Contràriament, es vol aturar l'obertura de la nova sala de concerts a tocar el pont de la Barca. Ni el PSC ho veu clar (si es pren en consideració la planificació urbanística aprovada el 2012), ni els veïns de Fontajau i de Sant Ponç estan gaire entusiasmats amb el projecte: temen que tot plegat porti enrenous al barri. No seria gens estrany, atès que sembla que l'autoritat pot fer poca cosa contra l'incivisme, nocturn o diürn, que sol metabolitzar espais de concert en turments sònics. Que ho preguntin als veïns de Can Gibert del Pla, on nou de cada deu edificis tenen almenys un pis ocupat —impunement, oh, i tant— i sovint per gent ben poc recomanable. O als pobles del voltant de Cervià de Ter, que semblen importar un(a) *rave* a les autoritats.

Hi ha, també, oposició veïnal a la Ciutat Esportiva del Girona, en terrenys de Vilablareix. Tot i que el projecte està força ben lligat a hores d'ara, els Naturalistes de Girona, el grup Salvem Vilablareix Rural i la Unió de Pagesos troben que la transformació d'un gran espai natural en edificis i estadis (amb un cost de vint-i-cinc milions d'euros) acabarà de fer desaparèi-

xer per sempre el que quedava del pla de Massana. Aquest sector és part del que fa dècades es coneixia com el pla de Salt, una gran plana agrària que tenia continuació natural cap al sud, en direcció cap al Perelló i Vilablareix. Els temps canvien, implacablement.

Teca al carrer | Per primer cop, el Fòrum Gastronòmic Girona va sortir al carrer. A la plaça de Catalunya es va muntar, durant dos dies de març, un apartat especial de la mostra gastronòmica, denominat Fòrum Ciutat. En aquesta edició, la ciutat italiana de Bolonya va ser la convidada a aportar els seus productes i plats gràcies als xefs Vincenzo Vottero i Luca Mazzoni. Durant els dies de març que va durar el Fòrum, s'hi van presentar moltes activitats ben diverses, tant promocionals com divulgatives, i també de mentalització sobre el malbaratament alimentari.

De la cosa agrària i piscícola | Tot i la sequera, doncs, de moment continuem menjant com si el món s'hagués d'acabar, mentre als camps augmenta dia a dia la presència monocolor d'espècies que els nostres avis haurien considerat exòtiques, com les populars extensions de colza. Els pagesos actuals diuen que són molt rendibles i que eviten plagues. Ara que, per exòtic, no hi ha res com posar xarxes i reixes a l'Onyar perquè les carpes no embarranquin a llocs on facin peu. Algun dia encara veurem un protocol per avisar-les quan vingui una riuada, no fos cas que es neguessin. Les hecatombes ictiològiques a l'Onyar són generalment culpa d'abocaments il·legals de productes nocius, no per sequeres que fomentin la incapacitat de l'espècie. La de les carpes, vull dir.

>> La colza, el groc de moda als camps de casa nostra.

>> L'exposició «Recs: Banyoles i l'aigua. Dotze segles de cultura hidràulica» es pot visitar a Can Tarradas. (Foto: CONSELL COMARCAL DEL PLA DE L'ESTANY)

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY I OLIVA

De Banyoles | A Banyoles, els pengem dels fanals. I no em refereixo als polítics durant el període d'eleccions tot seguint un sa exercici democràtic, sinó als banyolins, dels quals, ara que som més de vint mil, n'hi ha per triar i remenar. Bé, per ser més precisos, Tino Soriano penja imatges de banyolins a diferents fanals de la ciutat i a l'Espai Eat Art de la Fundació Lluís Coromina. El reconegut fotògraf presenta persones fotografiades a diferents llocs de la capital del Pla de l'Estany amb un objecte relacionat amb la seva identitat. Són banyolins i banyolines de diferents religions, professions i nacionalitats. L'objectiu de l'exposició és recordar-nos que la ciutat és un espai de convivència i de diversitat, un espai on cadascú pot observar l'entorn des de la seva perspectiva i, sense necessitat de perdre-la, conèixer les dels altres i així enriquir-nos mútuament. Aquesta visió de ciutat multiètnica i multicultural és també la que ofereix el llibre *Els banyolins d'avui*, el vint-i-quatrè volum de la col·lecció «Quaderns de Banyoles», obra de Miquel Aguirre, Salvador Martí i Kumba Sakoli. Es tracta d'un llibre que mostra com la ciutat ha passat de ser una «reserva

antropològica» a acollir una seixantena de nacionalitats.

Dues exposicions | Can Tarradas es comença a consolidar com a espai d'exposicions. Durant set mesos s'hi podrà veure l'exposició comissariada per Ramon Folch «Recs: Banyoles i l'aigua. Dotze segles de cultura hidràulica». Com s'afirma, Banyoles és filla de l'aigua, i per això la mostra ens n'explica la història a partir dels trenta-tres quilòmetres de recs, motors de molins i fargues, origen de l'imaginari i de l'urbanisme banyolins. Com en altres exposicions al mateix espai, la museografia, excel·lent, a l'altura del contingut, ha estat a càrrec d'Oliver Gràfic.

Més tradicional és el Museu Darder, que ofereix l'exposició itinerant «(In)visibles i (O)cultes», original del Museu de Ciències Naturals de Barcelona i comissariada per Mireia Alcaine. És un viatge per tots els continents i les èpoques de la història a través de diferents dones científiques que van ser pioneres en el seu àmbit. La mostra recupera la trajectòria de vint-i-sis dones científiques, que van des de l'antic Egipte fins a la Gran Bretanya del segle XXI. Per al Museu Darder se n'hi han afegit dues: Laura Tremosa Bonavia (Espolla), la primera enginyera industrial dona de Catalunya, i la doctora Cecília Marín Gratacós (Banyoles 1903-1959), pionera en la fecundació artificial i primera dona inscrita en el Col·legi de Metges de Girona.

EL RIPOLLÈS

Text i foto > EUSEBI PUIGDEMUNT

Inversions | L'economia és l'encarregada d'obrir aquesta crònica, atès que el Govern de l'Estat ha concedit un total de disset milions d'euros per poder dur a terme diferents projectes de millora i de reforma en diverses infraestructures a la comarca. Entre aquests projectes es destaquen els següents: millores a la carretera N-260 a l'altura de la vila de Sant Joan de les Abadesses, al mateix temps que se'n condicionarà el traçat del tram entre Ripoll i Sant Joan; un impuls a les obres del taller base de manteniment ferroviari a Ripoll; la rehabilitació de l'antiga fàbrica del Pla, també a Ripoll, i un alberg nou per a Campdevàrol.

Setmana Santa | Un altre punt destacat de la crònica són les activitats que es van organitzar a diferents pobles i viles del Ripollès amb motiu dels dies festius de Setmana Santa. El tret de sortida el va donar Ripoll amb la Fira de les Quaranta Hores, just el cap de setmana abans del Diumenge de Rams (el nom li ve de les hores que el Santíssim romania exposat a la devoció dels fidels). L'edició d'enguany commemorava el quarantè aniversari del seu restabliment i l'èxit d'assistència va ser més que notable, amb unes trenta mil visites. I sense deixar les fires i coincidint amb la Setmana Santa, el 9 d'abril es va celebrar a Ribes de Freser la Fira Formatgera, amb tot de parades de formatges i derivats.

De la resta d'activitats pròpies d'aquests dies, en sobresurten les processons i les cantades de Caramelles. De les processons, destaquem les dels Sants Misteris de Campdevàrol i Camprodon, respectivament. De la de Campdevàrol, que surt el Divendres Sant, cal dir que és l'única processó en què els passos són representats per persones reals, i que enguany ha arribat a la dissetena edició. Pel que fa a la de Camprodon, restablerta el 1986 i que surt tant el Dijous Sant com el Divendres Sant, enguany ha recuperat l'anomenat «pas del Burriquet», que surt el Diumenge de Rams. Respecte a les Caramelles, hi va haver cantades a Vallfogona de Ripollès, Ripoll, Sant Joan de les Abadesses, Ribes i Campdevàrol. Com a epíleg de les celebracions de

cròniques

Setmana Santa, a la vileta de Pardines el diumenge després de Pasqua se celebrà la jornada de les Pasqüetes.

Turisme | Per Setmana Santa les xifres d'ocupació turística van ser d'allò més positives, ja que fregaren el cent per cent de l'ocupació, especialment els dies festius, del Dijous Sant al Dilluns de Pasqua.

Obres | En aquest apartat, la vila de Camprodon torna a tenir un paper destacat a causa de la remodelació de dalt

>> La torre modernista de Can Roig, a Camprodon. (Foto: AJUNTAMENT DE CAMPRDON)

a baix de la torre modernista de Can Roig, que presentava un aspecte ruïnós. Una acurada restauració li ha retornat l'esplendor original i ara la voluntat del consistori és convertir-ne els 1.150 metres quadrats en un «pulmó social» (sic) per al poble.

El darrer cap de setmana de març, a l'ermita de Sant Antoni de la vila de les Abadesses va tenir lloc una jornada de portes obertes per mostrar les obres d'ampliació i de reforma de la vella casa dels ermitans, ara reconvertida en hotel i restaurant amb el nom d'Abatissa. L'edifici nou resultant, que respecta els elements singulars del vell, és obra de l'arquitecte i escultor santjoaní Francesc Fajula.

Música | Tornant a la vila de Camprodon, s'ha anunciat la sisena edició del festival de música Microclima, amb l'objectiu de connectar diferents espais camprodonins amb actuacions musicals de petit format.

Memorial | A Campdevàrol, els primers dies d'abril hi van tenir lloc les Jornades de Memòria Democràtica amb diverses activitats, quatre en total, que tenien la finalitat de reparar, en la mesura del possible, i de rescatar de l'oblit el bombardeig que la població

va patir l'any 1939 per part de l'aviació feixista i que hi van causar un total de trenta morts, entre població civil i militars. Amb el recordatori de les víctimes del bombardeig franquista sobre Campdevàrol de fa vuitanta-quatre anys cloem la crònica d'aquesta edició.

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH

Blanes: Premis Recvll | Al Teatre Municipal de Blanes es va celebrar, novament, la festa de la revista *Recvll*, amb un cartell de sis guardons (enguany un més, ja que s'hi ha afegit un premi de cançó en català). Hi va assistir un públic nombrós i va continuar, posteriorment, amb un aperitiu i un dinar al restaurant Ca la Maria, de Tordera, que va reunir unes cent vint persones. El premi de narrativa Joaquim Ruyra el va guanyar Núria Martí Constans, de Girona, amb el treball *El món dels vius*. El Benet Ribas de poesia va ser per a Josep Masats Salfont, de Mollet del Vallès, pel recull de poemes titulat *Gata.cat*. El premi Josep Ametller de teatre el va obtenir

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > BERTA MATAS GÜELL,
resident a Oslo (Noruega)

Vaig néixer a la Bisbal, tinc quaranta-un anys i en fa prop de catorze, dividits en tres etapes, que estic vinculada a Noruega. A final del 2009, després d'haver acabat la tesi doctoral a Holanda, vaig venir-hi a viure amb el meu company noruec. Primer un parell de mesos a Stavanger, després uns mesos més a Oslo i finalment a Trondheim, on vaig residir més de cinc anys. L'estiu de 2010 em vaig incorporar al SINTEF, un centre de recerca sense ànim de lucre, el més gran de Noruega, i un dels més grans i importants d'Europa. Hi vaig treballar com a investigadora durant aproximadament un any. Després, entre 2011 i 2015, vaig

liderar un grup enfocat en bioenergia i biocombustibles en combinació amb un lloc d'investigadora sènior. Quan el SINTEF es va aventurar a establir una oficina al cor d'Europa, a Brussel·les, on es prenen la major part de les decisions, vaig marxar de Trondheim i hi vaig obrir una altra etapa de quatre anys. A continuació, coincidint amb la meua maternitat, vaig passar un any i mig a Catalunya, on vaig poder gaudir de la meua terra estimada amb un rol totalment nou per a mi. Des de l'estiu del 2021 torno a viure a Noruega i encara treballo al mateix centre de recerca, però aquest cop a Oslo i amb el meu fill. Ara hi ocupo una posició